

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36

ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

15 ΔΕΛΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εν Ελλάδι ετησίαι Δρ. 8

— εξάμηνος » 5

Εξωτερικού ετησίαι Φρ. 12

— εξάμηνος » 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.—Το αερεπίπεδον. Πρόδος των αεροστάτων (συνέχεια και τέλος υπό Γ. Δ. Ι.—'Αφροδίτη (συνέχεια και τέλος) υπό Η.—'Πρόδος της 'Αετρονομίας. Θέλομεν ποτέ συγκοινωνήσαι προς τους πλανήτας. Οί επί του 'Αρειος κάτοικοι. Πώς δυνάμεθα να μεταβώμεν εκείσε. Δέν είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθῆ ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων μαγνητισμός υπό Γούλη. — 'Η ὀθρασιγκτώνη (Εἰκὼν). 'Ηχώ. 'Η μονοετής συμβίωσις. Ὁ Βίσμαρκ παλαιῶν. Παραγνώρισις ἐπισήμων ἀνδρῶν ὑπὸ Φρίκ. — Ὁ Μίτωρς ἀσθενής ὑπὸ Ραῦ. — 'Ανατίναξον αἰθέην, ὑπὸ Γ. Δ. Ἰωαννίδου. — 'Αοιδός (ποίημα) ὑπὸ Κ. Φ. Καβάφη. — Εὐτράπελα. — Δινίγματα. — Ἀλληλογραφία.

ΤΟ ΑΕΡΕΠΙΠΕΔΟΝ

(συνέχεια και τέλος.)

Πειραματισταί πολλοί και συγγραφεῖς ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἐπιτυχές πρὸς πτήσιν μηχανήμα θά ἔδει νὰ προωθῆται ὑπὸ πτερύγων κατὰ τὸν τρόπον τῶν πτηνῶν, ἀλλὰ τελευταῖαι ἐρευναι ἀπέδειξαν ὅτι αἱ πτέρυγες, ἢ οὐρὰ και τὸ σῶμα τοῦ πτηνοῦ ἐνεργοῦσι σχεδὸν ὡς αερεπίπεδον, και ὅτι τὰ αὐτὰ ὄργανα χρησιμεύουσι πρὸς τε τὴν πρόωσιν και ὑποστήριξιν. Ἄλλ' οὔτε ἀναγκαῖον εἶναι οὔτε πρακτικὸν νὰ ἀπομιμούμεθα τὸ πτηνὸν λίαν αὐστηρῶς, διότι οἱ προωθῶντες ἕλικες ἀνευρέθησαν λίαν ἀποτελεσματικοί, δυνάμενοι νὰ συνδεθῶσι κατ' εὐθείαν μεθ' οἰουδήποτε κινητήρος (motor), ἀνευ μεσολαβήσεως τῶν πολυαρίθμων μοχλῶν, οἵτινες εἰσὶν ἀναγκαῖοι πρὸς ἀπομίμησιν τῶν πολυπλόκων κινήσεων τῶν πτερύγων πτηνοῦ. Ἐν τισι τῶν ἐμῶν πειραμάτων ἀνεῦρον, ὅτι ἐὰν ὀμικρὸς ἑλιξ, εἴκοσι δακτύλων τὴν διάμετρον, εἰργάζετο με ταχύτητα ἀρκούσαν νὰ παραγάγῃ ὠθῆσιν δέκα λίτρῶν ἐνὺ εὐρίσκετο ἀκίνητος, ἢ ὠθῆσις κατὰ τὴν ἐν τῷ αέρι πορείαν δέν θά ἐξέπιπτεν εἰς βαθμὸν ἀξίον λόγου. Ἄν ἀφίετο νὰ προχωρήσῃ, ταχέως θά ἐπετύγγανε ταχύτητα πεντήκοντα περίπου μιλίων τὴν ὥραν. Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὅτι ὁ ἑλιξ εἶναι τὸ καταλληλότερον και οικονομικώτερον πρὸς πρόωσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ ὄργανον.

Ἐὰν λεπτή ἐκ πίτυος σανίς, 20 ποδῶν τὸ μήκος και 2 τὸ πλάτος, με τὰ ἄκρα ὀξεία, τῆς κάτω πλευρᾶς οὐσης ἐλαφρῶς κοίλης, τῆς δὲ ἀνω ὀλίγον κυρτῆς, ἀναβιβασθῆ εἰς τὸν ἀέρα με τὴν ἐμπρόσθιον ἄκραν ἕνα δακτύλον ὑψηλοτέρην τῆς ὀπισθίας, και βαῖνη διὰ τοῦ αέρος διὰ διπετάλλου ἐυλίνου προωστοῦ 28 δακτύλων τὴν διάμετρον με ταχύτητα 50 μιλίων τὴν ὥραν, θέλομεν ἀνεῦρη ὅτι δύναται νὰ μεταφέρῃ κατὰ προσέγγισιν φορτίον 240 λίτρῶν — συμπεριλαμβανομένου τοῦ ἰδίου βάρους και τοῦ προωστοῦ—ἤτοι τὸ βάρος ὅπερ δύναται νὰ ἀνυψωθῆ ὑπὸ μετρίου τὸ σχῆμα αεροστάτου ἢ δ' ἀπαιτούμενη δύναμις θά ἦναι 1,33 δυνάμειος ἵππου. Ὁ ἑλιξ και τὸ σκάφος ὁμοῦ, δεόν νὰ μὴ ἔχωσι βάρος ἀνώτερον τῶν 20 λίτρῶν.

Τῶν βάσεων τούτων τεθεισῶν, ἐπονται πρὸς λύσιν τοῦ προβλήματος τὰ ἀκόλουθα ζητήματα. Τίνι τρόπῳ ὁ ἑλιξ προσαρμοσθήσεται εἰς τὸ ἐπίπεδον; Τίνι τρόπῳ ἢ ἐπιφάνεια τοῦ ἐπίπεδου δεόν νὰ διατεθῆ ὅπως εὐχερῶς ὀδηγῆται διὰ τοῦ αέρος; Τίνος εἶδους κινητήρος γενήσεται χρῆσις πρὸς κίνησιν τοῦ ἑλικος;

Ἄλλ' ἀναμφιβόλως περὶ τοῦ κινητήρος δεόν πρωτίστως νὰ σκεφθῶμεν. Ἐπιστήμονες ἐπὶ μακρὸν ἔλεγον, «Δὸς κινητήρα και ταχέως ἀποδώσωμεν ἐπιτυχές πρὸς πτήσιν μηχανήμα». Πολλὰ ἀνεμένοντο ἐκ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ και μάλιστα παρὰ τῶν ἐπιστημόνων, ἀλλὰ μέχρι τῆς σήμερον οὐδεὶς τέλειος ἠλεκτρικὸς κινητῆρ παρήχθη μετὰ

ἐπιωρευτῶν (accumulators) διὰ πορείαν μιᾶς ὥρας, ἔχων βάρος μείον τῶν 80 λίτρῶν καθ' ἐκάστην δύναμιν ἵππου, ἐνὺ τὸ βάρος κινητήρος δι' αέριου εἶναι πολλῶ μείζον.

Τοῦ αέριου και τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μὴ δυνάμενων νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς τὴν ὑπόθεσιν μας, ἀναγκάζομεθα νὰ στρέψωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὴν παλαιὰν φιλίην μας, τὴν ἀτμομηχανήν. Πρὸ πολλοῦ ἤτο γνωστὸν, ὅτι ἀτμομηχανὴ δύναται νὰ κατασκευασθῆ τὰ μάλα ἐλαφρά, ἀλλὰ τὸ ζήτημα ἤτο ἢ τοῦ λέβητος κατασκευῆ. Ἐὰν λέβης δι' ἀτμόν, κατασκευασθῆ ἐπιμήκης λίαν, ὅπαντες δ'οἱ σωλῆνες και τὰ ἄλλα πολλὰ προσαρτήματα μεγάλου πάχους, προσληφθῆ δὲ και μεγάλη ποσότης ὕδατος, τὸ ὀλικὸν βάρος κατὰ δύναμιν ἵππου ἀνέρχεται εἰς ἑκατοντάδας λίτρῶν. Ἄλλὰ τὸ βάρος τοῦτο ὅλον και τὸ πάχος εἶναι ἄραγε ἀναγκαῖα; Ἄν διὰ λίτρας καθαροῦ χαλκοῦ κατασκευασθῶσι ὀμικροὶ και λεπτοὶ σωλῆνες, θέλομεν εὖρη, ὅτι ἐπαρκούσι πρὸς παραγωγὴν τῆς ἀναγκαίας θερμαντικῆς ἐπιφανείας διὰ δύναμιν ἐνὸς ἵππου. Ἄν προσθέσωμεν ἑτέρας δύο λίτρας δι' ἅπαντα τὰ λοιπὰ προσαρτήματα, θέλομεν ἔχει τρεῖς λίτρας μετάλλου κατὰ δύναμιν ἵππου και λέβητα ἀρκούντως ἰσχυρὸν νὰ ἀνθέξῃ εἰς ἐσωτερικὴν πίεσιν 500 λίτρῶν τὸν τετραγωνικὸν δάκτυλον. Ἄν ὑποτεθῆ ὅτι τὸ μηχανήμα ἔχει βάρος διπλάσιον τοῦ ἀνω ὑπολογισθέντος, ὅτι δὲ τὸ ἐν αὐτῷ ὕδωρ ἀνέρχεται εἰς μίαν λίτραν κατὰ δύναμιν ἵππου, θέλομεν ἔχη τότε κινητήρα δέκα λίτρῶν κατὰ δύναμιν ἵππου, ἢ τὴν δύναμιν ἀνθρώπου δι' ἐκάστην μίαν και ἡμίσειαν λίτραν τοῦ κινητήρος. Ἄν ἐπιτρέπηται νὰ ἐκφύγῃ ὁ ἀ-ἀτμός, περὶ τὰς 30 λίτρας ὕδατος θά ἐξαφανίζεται κατὰ δύναμιν ἵππου και καθ' ὥραν. Ἄλλὰ δέν εἶναι τοῦτο ἀναγκαῖον, διότι ἂν τὸ μηχανήμα μέλλῃ νὰ πορευθῆ μετὰ μεγίστης ταχύτητος διὰ ταῦ αέρος, αὐτὸς ὁ ἀήρ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀποψυκτικὸν στοιχεῖον διὰ τὸν συμπυκνωτήν, ὁ δὲ συμπυκνωτῆς δεόν νὰ κατασκευασθῆ ἐκ μεγάλου ἀριθμοῦ ὀμικρῶν, λεπτῶν, ἐκ λευκαργιλλίτιδος σωλῆνων, ἀποτελούντων μέρος τοῦ αερεπίπεδου ἢ τῆς ἀνυψωτικῆς ἐπιφανείας. Συμπυκνωτῆς τοιοῦτος δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναι πολλῶ μεγαλειότερος τοῦ δι' ὕδατος ἀποψυχωμένου, ἀλλ' ἢ ποσότης τοῦ αέρος ὅστις φέρεται εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ δεόν νὰ ἦναι 3,000 μεγαλητέρα. Ἄλλὰ τοῦτο δέν προσάχει δυσχερείας. Ὁ συμπυκνωτῆς δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχη βάρος μεγαλειότερον τῆς ἡμιοείας λίτρας κατὰ δύναμιν ἵππου.

Καλῶς κατασκευασμένη ὀμικρὰ μηχανὴ και λέβης, δέν θά καταναλίσκωσι πλέον τῶν δύο λίτρῶν πετρελαίου κατὰ δύναμιν ἵππου καθ' ὥραν. Διὰ πορείαν πεντάωρον, ὁ κινητῆρ, ἢ καυστικὴ ὕλη και τὸ ὕδωρ, δεόν νὰ μὴ ἔχωσι βάρος μείζον τῶν 25 λίτρῶν, ἢ δὲ διανυθησομένη ἀπόστασις θέλει εἶσθαι 250 περίπου μιλίων.

Τούτων τεθέντων τίνι τρόπῳ θέλομεν προβῆ εἰς κατασκευὴν ἐπιτυχούς πρὸς ἀεροπορίαν μηχανήματος;

Πρωτίστως θά ἐξητούμεθα νὰ ἐπιθετοῦ εἰς τὴν διάθεσίν μας ποσὸν ἐξ 100,000 δολαρίων. Θά ἠγοράζομεν

τότε έκτασιν όμως, εν ή θα κατασκευάζομεν κυκλικήν σιδηροδρομικήν γραμμήν, ένός μιλίου περίπου τό μήκος, μεταχειριζόμενοι ελάσματα σιδηρά, έχοντα βάρος 20 λιτρών καθ' έκαστον πλύν, δηλαδή τό είδος των ελαφροτάτων ελασμάτων. Ανάγκη τότε θέλει επέλθει να κατασκευασθή μεγάλη αίθουσα ή εργαστήριον τουλάχιστον 60 ποδών τό πλάτος, 80 τό μήκος και 35 τό ύψος.

Ό σκελετός του άερεπίπεδου και ή μηχανή δέον να κατασκευασθώσι δι' ισχυρών έκ χάλυδος σωλήνων, έντος του χάλυδος ισχυροτέρου, ίσοβαρους δε πρός την λευκαργιλλίτιδα. Οι σωλήνες ούτοι δέον να στηρίζονται δια σύρματος, ή δι' επίφανεια του άερεπίπεδου να επικαλύπτηται δια στενωσ ύφασμένης και ελαφράς μετάξης. Τό μηχανήμα δέον να προωθείται δια δύο έλικών, λίαν ελαφρών και ισχυροτάτων, μεγάλης διαμέτρου και εις άρκουσαν απ' άλλήλων άπόστασιν εφρμοσμένων, να κινώνται δε τέλος με μεγάλην ταχύτητα.

Άφού δ' άνεγερθή τό οικοδόμημα, κατασκευασθή ό σιδηροδρομός μας, εξασφαλισθώσιν αι ύπηρεσίαι τεχνικών καλών, συμπληρωθή ή εις αυτούς εμπιστευθείσα εργασία επιμελώς, και καταρτισθή ή μηχανή καθ' όλας αύτης τάς λεπτομερείας, προσδιορισωμεν πρώτον όπόση δύναμις απαιτείται πρός πρόωσιν δια τό άέρος κατά διάφορα τάχη. Η μηχανή δέον να διατρέξη την ένς μιλίου άπόστασιν με πάσαν ταχύτητα από 20 μιλίων την ώραν μέχρις 100, σημειουμένης μετά προσοχής της πραγματικώς απαιτουμένης δυνάμεως. Οι επί της γραμμής ούτοι δρόμοι θέλουσιν ένισχύσει ήμäs να καθορισωμεν τίνι τρόπον ειργασθησαν αι άντλίας έν μεγάλην ταχύτητι και πόσον οι έλικές μας ώθησαν άφού δ' εφαρμοσθή μοχλός εις τούς τροχούς, θέλομεν άνεύρει την των έλικών διολίσθησιν.Θέλομεν ώσαύτως όρίσει την άποτελεσματικότητα του συμπικνωτού μας κατά διάφορους ταχύτητας, ως και την του ύδατος θερμοκρασίαν. Όπως διατρέχη επί σιδηροδρομικής γραμμής ή μηχανή, βεβαίως δέον να φέρη τροχούς δύο δε ειδών τροχών έχομεν ανάγκην: ένός, μεγάλου βάρους, όπως συγκρατή κάτω τό μηχανήμα όταν βραίνει επί της γραμμής, και έτέρου λίαν ελαφρού, δια την πραγματικήν πτήσιν. Ελατήρια ελαστικά (springs) δέον να παρατεθώσι μεταξύ των άξόνων και του μηχανήματος, καθ' όν τρόπον τίθενται εις τάς σιδηροδρομικάς άμάξας, και υπεράνω έκάστου τροχού πίναν έν άνύψωσιν. Έάν άνεύρωμεν ότι με ταχύτητα 20 μιλίων την ώραν, τά τρία τέταρτα του βάρους άνυψώθησαν έκ του εμπροσθίου άξονος, και μόνον τό 1/4 έκ του όπισθίου, τότε δέον να μεταβάλλωμεν τό κέντρον της βαρύτητος πρόσω, ούτως ώστε να φέρωμεν αυτό όσω τό δυνατόν πλησιέστερον ύπό τό κέντρον της άνυψώσεως. Δοκιμάζομεν τότε και πάλιν, όποτε άν άνεύρωμεν, ότι ή άνύψωσις ήτοι και πάλιν, όποτε άν άνεύρωμεν, αυξάνομεν μετά μεγάλης προσοχής την ταχύτητα — βαθμύδον παρατηρούντες την άνύψωσιν εις τά τέσσαρα άκρα της μηχανής — μέχρις ότου τό όλον βάρος του μηχανήματος καταφανή ύποστηριζόμενον ύπό του άερεπίπεδου, τό δε βάρος των τροχών — περί τον ένα περίπου τάνον — έναπομένον επί της σιδηροδρ. γραμμής.

Δυνάμεθα τότε πλέον να στρέψωμεν την προσοχήν μας πρός τό της πηδαλιουχίας ζήτημα. Δέμβος πηδαλιουχείται πρός μίαν μόνην διεύθυνσιν, δηλαδή πρός άριζόντιον, δεξιά ή άριστερά. Τορπιλοφόρον σκάφος ή

αεροπόρον μηχανήμα πηδαλιουχείται πρός δύο διευθύνσεις, δεξιά ή άριστερά και άνω ή κάτω. Δοκιμάσωμεν την δευτέραν διεύθυνσιν, ήτις και παρέχει μεγαλειότερας δυσχερείας, δηλαδή την άνω και κάτω ή κάτω.

Προσδόμενον εις τό άερεπίπεδόν μας δύο μακρούς βραχίονας, ούτως ώστε να έκσφενδονίζονται εις σημαντικήν άπόστασιν εις τό ύψος του μηχανήματος. Εις τούς βραχίονας τούτους προσαρμόζομεν επιτηδείως λίαν επιμηκή και ελαφρόν δια μετάξης περικεκαλυμμένον οίακα, και συνδέομεν αὐτὸν δια σχοινίων ούτως ώστε να στρέφηται άνω ή κάτω δια μικροῦ μηχανήματος (windless). Διατρέχομεν τότε επί της γραμμής, και παρατηρούμεν άν μεταβαλλόμενης της γωνίας του οίακος, αυξάνη ή ελαττωται τό βάρος εις τούς εμπροσθίους ή όπισθίους τροχούς. Άν άνεύρωμεν ότι ούτως συμβαίνει ούτως, άλλ' ούχι άρκουτως, προσδόμενον έτερον οίακα κατά τον αυτον άκριβώς τρόπον εις τό εμπροσθιον άκρον της μηχανής. Υποθέσωμεν ότι με ταχύτητα 35 μιλίων την ώραν, άμφοτέρων των οίακών τεθειμένων εις την αὐτήν γωνίαν ως και τό άερεπίπεδον, άνευρίσκομεν ότι τό όλον βάρος της μηχανής κομίζεται ύπό του άερεπίπεδου, ένω τό όλον βάρος των τροχών (2,000 λίτραι) έναπομένει επί της γραμμής. Τούτο θέλει καταδείξει ότι ή εξίσωσις του φορτίου μας ήτο όρθή και ότι τό κέντρον του βάρους ήτο ακριβώς ύπό τό δια της γενομένης δοκιμής τεθέν κέντρον με ταχύτητα 35 μιλίων την ώραν. Άνυψώομεν τότε την εμπροσθιον άκρον του εμπροσθίου οίακος και καταβιβάζομεν την εμπροσθιον άκρον του δευτέρου οίακος: τούτο θέλει κάμει την μηχανήν να άνυψωθή επί του εμπροσθίου άξονος, και την όπισθιον άκρον της μηχανής να συμπίεσθι επί του όπισθίου άξονος. — Έάν άνεύρωμεν δια μεταβολής της γωνίας των οίακών, ότι τό βαρος δύναται ν' αυξηθί ή ελαττωθί εφ' έκάτερου των άξόνων μέχρι 15 τοις 0/10 του όλου βάρους μας, δυνάμεθα να ισχυρισθώμεν ότι και έτερον του προβλήματος ζήτημα ελύθη.

Πρός όριζόντιον πηδαλιουχίαν δέον έν άρχή να δοκιμάσωμεν τό αποτέλεσμα των έλικών. Δέον να ύπάρχη προστομία (valve) επί του άτμοσωλήνος συνδεομένη πρός μοχλόν, ούτως ώστε να δυνάμεθα να αποκλείωμεν άτμόν έκ του ένός έλικος της μηχανής, και εισάγωμεν πλείονα εις τον έτερον έλικα. Τούτο κατά πάσαν πιθανότητα θα εξαρκέση, άλλως μεταχειριζόμεθα και ένταύθα τούς οίακας.

Όπως μη τό μηχανήμα ταλαντεύηται έν τῷ αέρι, τό άερεπίπεδον δέον να κατασκευασθί ούτως ώστε καθ' οίανδήποτε διεύθυνσιν φέρεται ή κλίσις του, να μειώ την άνυψωτικήν δύναμιν του υπερέχοντος μέρους και αυξάνη την άνυψωτικήν δύναμιν του εκκλιμένου μέρους. Άλλά τούτο άλλως θα έπέρχηται αυτόματῶς. Πρός τούτους ή σταθερότης της μηχανής δύναται επί μάλλον να επιστηριχθή τεθειμένου του κέντρον της βαρύτητος πολλῶ χθσαμύτερον του κέντρον της άνυψώσεως. Παρασκευάσαντες τά πάντα καλῶς, αφαιρούομεν τούς βαρείς τροχούς και επιθέτομεν τούς ελαφρούς, λαμβάνοντες δε μεθ' ήμῶν ένα άνδρα όπως φροντιζίη περι των δύο οίακών, άνιπτάμεθα. Δέον να εκλεγίη ήμέρα όποτε ό άνεμος πνέει περί τά 10 μιλία την ώραν. Βαίνομεν έν άρχῃ βραδέως περί τον κυκλικόν σιδηροδρομόν μας μέχρις ότου ελθωμεν πορά τό μέρος της γραμμής, όπόθεν βλέπομεν πρός τον άνεμον. Αυξάνομεν τότε την ταχύτητα μέχρι 38—40 μιλίων την ώραν. Τό μηχανήμα θα άνυψώθι έτι μάλλον, και κατά πάσαν πιθανότητα θα μεταβληθί τό κέντρον της βαρύτητος του. Άλλά τούτο άμέσως και εύχερῶς διορθούται. Άν τό μηχανήμα κατασκευασθί ούτως ώστε έκαστος πους της επίφανείας του να φέρη βάρος δύο λιτρῶν και δύο ούγγιῶν, και σταματήσωμεν την ενέργειαν της μηχανής και αφώμεν τό μηχανήμα να

καταπέση, θέλει άφικθί εις τό έδαφος μετά ταχύτητος 15 μιλίων την ώραν ή ένός μιλίου έντός τεσσάρων λεπτῶν. Έκ της πτώσεως ταύτης προφανῶς θέλει κατασυντριβί τό κατασκευασμά μας. Άλλ' ό καθηγγητής Langley άνεύρεν εις τά πειράματά του ότι όπόταν άερεπίπεδον ταξειδεῖον ταχέως δια του άέρος κατέλθι εις τό έδαφος, έν όριζόντιῳ διευθύνσει, θέλει επικαθήσει ασφαλῶς και ήρέα άνευ ουδεμιᾶς βλάβης.

Πεδίον εύρύ, όσω τό δυνατόν έγγύς του σιδηροδρόμου μας, δέον να εκλεγίη πρός κατάβασιν, και άφού πλησιάζωμεν τό έδαφος, ως κατέλθωμεν ήρέμα δι' έπιπέσεως των μηχανῶν και έπακουμινήσωμεν καθ' όν χρόνον ή μηχανή προχωρεί εισέτι με τάχος 20 μιλίων την ώραν. Μετά τούτο χρειάζομεθα λίγους πήχεις όμαλου έδαφους όπως διατρέξωμεν μετά την κατάβασιν, ίνα μη επέλθι δυσάρεστος σύγκρουσις. Η δαπάνη των πειραμάτων θα ανέλθι εις 50,000 μέχρις 100,000 δολαρίων, απαιτείται δε χρόνος τουλάχιστον δύο ετών.

Γ. Δ. Ι.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

(Συνέχεια και τέλος)

Η περὶ θεότητας των Ελλήνων έννοια ούδῶλος διαφέρει της ήμετέρας πλην έν τῷ υπερεπλοασμῷ του θρησκευτικού αίσθήματος έπολλαπλασίωσαν τάς θεότητας ως τά φαινόμενα δι' άν καθ' έκάστην στιγμήν έθαμβούνο οι όφθαλμοί των. Απέδωσαν την ανθρωπίνην μορφήν εις τά θεία πλάσματα με της φυλής των τά χαρακτηριστικά, τά κάλλιστα όσα ύπό τον ούρανόν ποτε ανεφάνησαν. Οι θεοί των έχουσι σώμα τρεφόμενον όμως ούχι δια γηίνης τροφής άλλ' άθανατον, αναλλοίωτον, άφθαρτον. Η καλλονή της ανθρωπίνης υπέρβειως μακραίνεται εις τον τάφον, έν φη ή των εὐδαιμόνων θεῶν αιωνίως θάλλει, αιωνίως λάμπει, αιωνίως μαγεύει. Τούτοτον δ' Ελλην έπλασε τον θεόν του, έν εϊτα εβλεπε δι' ένός αλματός καταρχόμενον κλησίων του, έν συνήτα εις πάν του βήμα, έν μετεκαίει εις πάσαν στιγμήν. Ησαν ώραίοι οι θεοί των ήρώων, όδοι ώραίοι ήσαν και ούτοι και τά τέκνα των. Η καλλονή εχαρακτήριζε και τον θνητόν δημιουργόν και τά άθανάτα πλάσματά του δια τούτο εις τό χαρακτηριστικόν τούτο εχε την ύψιστην θέσιν τό ιδώδες, όπερ ό Ελλην κατέστησε τό θεϊον σύμβολον της αξιοίας του. Ο Έρως έπλασε τούς Ελληνας και ή καλλονή των εδημιούργησε τούς θεούς του. Το καλόν άπεθεώθη, ή ύλη εβδαικεύθη και έν τη γενική ταύτη εὐδαιμονία άνεύρον την άνταξίαν τοιαύτης πλαστουργίας ζωήν.

Θεότης περιλαμβάνουσα την φύσιν όλην ής ζωογονεί την γαράν και γονιμοποιεί την ζωήν. Μεγαλοπρεπής άπήχησις των ιδεῶν της αρχαίας λαρείας παρῶς ήμῶν τά ποιητικά αίσθήματα και τάς ιδέας ύπ' άν δ' Ελλην κατέλαμβάνετο δια την λατρείαν της προσφιλοῦς Αφροδίτης. Τα κύματα της θαλάσσης τη προσμεϊδιῶν, οι άνεμοι φεγουσίν, ο γλυκύς ούρανός γεμίζουσι χείς φωτός πρό της καλλονής της Βασιλίσσης, ήτις είναι κυρία του γλαυκού ούρανού και της γαλανής και αστάτου αύτης πατρίδος. Σμήνην Ταριτάνων Νηρηίδων και θαλασσίαν άλλων νυμφῶν ακολουθοῦσι την τα όρητικά κύματα πρῶνουςαν θεάν, και την ώθησαν ήρέμα τά πλοία πρός τό τέμα του πλού των.

Έν τη γῆ, κατά την σφιγγύσαν του θερούς λαμπρότητα ή ισχύς της καταφάσκειται έν τη ίκμάδι της ζωογονούτη τούς νερούς βλαστούς. Η πρωϊνή δρόσις είναι έκ των ωραίων δῶρων της, δε δε ό της Γῆς έρών Ούρανός έν τῷ κόλπῳ της θείας αύτου συζύγου τας γονίους εχε βροχάς, ή Αφροδίτη πείσαστο της χαρπυϊού ταύτης της βλαστησεως αναγεννήσεως έστεμμένη με ρόδα και μύτους.

Έπι της παραλίας της Κύπρου εξέρχεται των κυμάτων ξαίσια ή θεά πατεί την γῆν και ύπό τούς άφρούς της πόδας θαυμασίως βλαστάνουσιν κρίνα λευκά, άνθη εύώδη, και ποικιλόχρα εκφύονται και δένδρα ύψιφορμα και ακμαία αναβλαστάνουσι. Έπι της ακμῶδους παραλίας πλέκει την λαβήν της κόμην, τό θεϊον σώμα της περιρρέεται με της θαλάσσης την δόξον, την ευγενή γονιότητα χρυσαίει του Φαίβου ή λάμψις, και αι Ώραι μετά των Χαρίτων επιβαίνουσαι δελφίνων πληροῖσι της θαλάσσης την επίφανεια, όπως λατρεύσασι την λαμπρότητα της παρθενίας της θεοῦ και αναμεινωσιν όπως εκτελεσῶσι την θέλησιν της.

Τά θεία λεϊφανα της ανδριότητος του ούρανού κοπέται ύπό της άρπης του Κρόνου περιφερόντο επί των κυμάτων' περί αυτά λευκός

ήθροισθη άρρος, έν φη ή παρθένος έγεννηθη και έμεγαλύθη. Τά κύματα νῶν μετά βοῆς μακρόθεν έρχόμενα εκπνέουσι πρό των ποδῶν της και ή ύγρα του Ζεφύρου πνοή περιλούει τον θελκτικόν της γυναικός τύπον.

Έκτοτε ή ακάθεκτος ισχύς αύτης διαπερῶ την ζωογόνον Φύσιν, ής διατρεί τον ανεξάντητον βίον. Το έλληνικόν πνεύμα έθετο την έαυτου σφραγίδα και ή θεα εκπλήσσει δια του μεγαλείου της. Βασιλεύει υπερφάνως επί του Όλύμπου, καθίσταται και έκεί τό ιδώδες της γυναικός μετά του άπειρου θελήγρητου της ήδυσπαθείας, και ή εϊκὼν της κυριάρχου χείροτος και της θριαμβευτικής καλλονής είναι ό ούρανός τύπος δ' επιφανιόμενος εις τά βλέμματα του πανόου.

Τό κάλλος της εκπλήσσει, οι ακννοδόλοι όφθαλμοί της μαγεύουσι, τό λευκόν στήθος θαμβώνει και των άθανάτων τό όμμα τό δε θεϊον της σώμα αναδεικνυται δια λαμπρού καλλωπισμού. αι Χάριτες υπαίνουσι τά μεγαλοπρεπή ένδύματα της, αι νύμφαι την στολίζουσι με χρυσα κοσμήματα και με τούτοτον κόσμον ή θεα δαμῖζει δια του πολυτιμου αύτης κρηστου τον δια δελαστικῆς ισχύος, πεποικισμένον. Οὐδέν άνθίσταται εις την δύναμιν της και αύτος δε ό Θεός των μαχῶν ύποτάσσεται και εγκαταλείπει πρό των ποδῶν της τό δόρυ. Έμπνέει τον έρωτα εις πάντας και εις έαυτήν. Βλέπει επί της Γῆς τον Άγχισήν κρούοντα την ώραν και βόσκοντα τάς βοῦς και έν θρησκευτικῶ θαυμασμῷ πληροί πάθος του νέου την καρδίαν παραλαμβάνει νεανίας ξαίσιας καλλονής έν τη λατρεία αύτης, ως και άπειρους γυναικείας μορφάς εκφρασούσας την ήδονήν και πληροί αύτης πασῶν των αγαθῶν χάριεν δε παρθενικόν σμήνος συνοδεύει την ούρανίαν της καλλονής βασιλίσααν.

Τό εαρ επανέρχεται και μετά του λατρευτου της Αδωνίου: τελει την ήδονικήν ένωσην. Πλην την καλλονήν του προσφιλοῦς νέου θεοῖζει ό θάνατος, και μεταβαίνων ούτος εις τον άόρατον κόσμον, κατέρχεται εις τον τάφον, όπόθεν άριστός πάλιν εξέρχεται τό επόμενον εαρ. Αι γυναίκες κλίζουν τον νεκρόν θεόν, και εις τον τάφον του, έν μέση γλαυρού άλλους θρηνεί της ούρανίας έρωμένης ή καρδία την θλιβεράν είαρμηνίν του αναπαγέντος ώραίου νεανίου.

Ο έκρινός θεός εκπνέει εις της Αφροδίτης την αγκάλην, όπως κατέλθι εις της γῆς τά σκόνη, και επανέλθι πάλιν χαρμῶς κατά τό εαρ, κατά την ώραν της εὐδαιμονος ένώσεως. Τοιαύτη ή ώραία εϊκὼν του θερούς και του έαρος. Ο Μύθος του Αδωνιδος είναι δλόκληρος κόσμος χάριτος και μεγαλείου, ολοκληρος ποίησις θελκτικῆ γόησσα, ήδεια.

Πλην ή Αφροδίτη, ή μεγάλη θεά ή άθανάτος, όπως ό κόσμος, όστις την λατρεύει, έχει και τό δυστυχῆ θύματά της. Σόμπαση ή ηρωική Έλλάς σπεύδει να επαναφέρη την Έλένην της, ή Μήδεια ζητεί να αποσβείη εις τό αίμα την φλόγα του πάθους, ή Πασιφά και ή Φαιδρα πίπτουσιν έν τη άτυχία και δ αδάμαστος Ηραλίης παίξει ως παιδίον πρό των ποδῶν της Ουράλης. Άλλά και ό Όλύμπιος Περικλῆς πρό της θείας Ηρας του λησμονεί έαυτον και ό Πραξιτέλης πρό της Φρύνης και ό Άριστίππος πρό της Λήϊδος: ό Αχίλλεω ακολουθει πιστός την περιφλημένην του Αντιγόνην, έν φη Αϊγισθός συνθάπτεται μετ' άπίστου συζύγου. Από δε του βράχου της Λευκάδος ή θάλασσα δέχεται εις τούς ψυχρούς κόλπους της φλογώδη καρδίαν, επί δε της επιφανείας της έζημοι κυμαίνονται οι κλάδοι του κισσού και της μωριάς της Λέσβου, όπως αι άτυχείς μάστιγες φέρουσιν εις τάς κόρας της Μιτυληνης τό θλιβερόν αγγελμα.

Μήτην αγωνίζονται κατά της σκληρῆς οδῶνης τά θύματά της και ό έρως θλιβερώς ταράττει τον άβύτων αυτών βίον δδηγεί ποτε ή θεά της είαρμένης την χείρα, σβύνει την αύτην προσέχους εὐδαιμονος ένωσης, και καταπαεί τάς γλυκαίς της καρδίας λέξεις μόλις άρχονται και ένφ ό θνητός ελπίζει αίσιον και τερπνόν τό μέλλον, αφνης ζωηρά παριστается ή μελανή τούτου εϊκὼν. Μαραινεί τό εαρ τότε, και τά νέφη επί του όριζόντος φάνηται ως περῶ αιμροστάοντα πρό μικρού κατασταραμένον κύκνου, ή ως ώχρά ύφάσματα κατεσχισμένα, ό δε ούρανός δεν φαίνεται άπειρος, διότι εσδύθησαν του έρωτος αι ήδέαι και ούρανια εκφράσεις. Διά τά θύματα ταῦτα δεν γογγύζει ή βιοδοτέρα Γῆ, δεν διαπτελλεται, δεν διανοίγει φοβερά χόσματα, όπως καταβροχθίσθι, συγκεντρώση έν τῷ Ταρτάρῳ κατιπνίξη εξαφανίση ταῦτα ως ολλῆρια στοιχία, ως ήμερωθηνας τιτάνες. Το ούρανιον πλάσιον των ελπίδων καταστρέφει, τας γλυκαίς μελωδίας καταπαεί, και ή εὐεργέτις θεά γίνεται δολοφόνος τότε: ό δε ούρανός πρό της θλιβερῆς σκληρῆς θετει άχλήν πυκνήν. . . . Ο ούρανός την αγαπή και δεν την προσδίδει, τό δε αίμα κουλάζει έξ οδῶνης και μετά δακρυῶν άνυμνιουται έν τη πεπληγμένη του θύματος καρδία: θρηνεί τον μνηστῆρα ή άτυχῆς μνηστή, και ως ή Ηχώ ακούει τό όνομά του επανερχόμενον εις την ακοήν της: οδύρεται δια την μνηστῆν του δ δυστυχῆ μνηστῆρ και έν τη ιδία εϊκὼνι αναζητεί την άπωλεσθείσαν μορφήν της. Το ενδιαίτημα του έρωτός των μεταμορφούται εις έπειπια, έν οις θάπτεται και ή εναπομείνουσα ελπίς. Η εὐαισθητος, ή άγνή ή φιλόανθρωπος θεά είναι σκληρά τότε και άσπλαγχνος: άφ' ένός προστατεύει τον βίον της γυναικός, προϊσάται του γάμου και γονιμοποιεί των συζύγων την ένωσην, άφ' έτέρου καθιστά άλλους δοσυχέτες.

Το ιδανικόν της γυναίκος σὺν τῷ χρόνῳ κατέπεσε καὶ ἐγκαλωρθῆναι τῆς θεᾶς ἢ ἰνδαματώδης θεοῖς, οἷα εἰσέλασεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἢ ἐπονεϊδίους ἐφαρμογῆς τῆς ἀσιατικῆς τῆς λατρείας· μεταβλήθη τότε τῆς θεᾶς ἢ θεοκεντρικῆ καὶ ἰδοῦ τὸ ἰδανικόν τῆς ἑταίρας κίπτει, τῶν ἱερῶν τῆς ὁσεδασμῶς ἐξαφανίζεται καὶ ἀπὸ τῶν ἀγαλμάτων καταπίπτει τὸ ἰμάτιόν της ἀποκαλύπτει τῆς ἠδουκαθείας τὰ θέλητρα. Ἡ αὐτεχρῆστος τότε τοῦ καλλιτέχνου δὲν τὸν ἐκώλυεν, ὅπως τὴν ἀναδυομένην Ἀφροδίτην παραστήσῃ μετὰ τὴν φιλόδοξον χάριν καὶ μετὰ τὴν μαγευτικὴν ἠδουκαθείαν καταρικτεῖται οὗτος τῆς σεμνότητος τὸ μεγαλεῖον ὅπως θριμβεύσῃ ἢ καλλοῦν. Σχηματίζει τιμητικὴν εἰκόνα καὶ ἰδοῦ ἢ Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων καὶ θεῶν που κάλλους πρότυπον. Τὸ εὐγενές καὶ θελικτικόν γένος παρίσταται γυμνὸν πρὸ τοῦ ποιητοῦ καὶ οὗτος τὸ παραδίδει εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ἡ θεὰ δὲν εἶναι ἱερὸν ποδωποῦν, ἢ Βασίλισσα τῶν ἐρωτῶν πρῶθεν τὸν στεναγμὸν τῆς ἠδουκαθείας τοῦ ἐκπεληγμένου θαυμασμοῦ ἀφαιροῦσα τὰς λέξεις καὶ τὴν ἐκπαράσιν ἀπ' αὐτοῦ.

Ἡ χάρις, ἢ κομψότης, ἢ ἰδέα Ἀφροδίτης τῶν ἐρωτῶν ἐνσαρκουταί ἐν τῇ τέχνῃ, καὶ ἀναπτύσσεται τὸν ποικυλοῦντα αὐτὴν αἴρα, θερμαίνεται διὰ τοῦ αἵματος, ὅπερ ἢ καρδία τοῦ καλλιτέχνου ἐχρῶνται εἰς τὰς φλέβας της καὶ ἢ θεοτικῆς παρίσταται ζῶσα. ἐν οἱ ὀφθαλμοὶ της ἠδουκαθῶς ἀντιβλέπουσι, τὸ στόμα μειδῶ καὶ ἢ καρδία... «ὦ! —καρδία Ἀφροδίτης— πάλλει. Ἴδοῦ ἢ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου. Ἴδοῦ ἢ ἀποθέωσις τῆς ὕλης. Ἀπαθεῖται ἐν αὐτῇ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος τὴν εἰκόνα γυμνήν... Πιφίετε πρὸ αὐτῆς τὸ βλέμμα, καὶ ἐκπλαγεῖτε, θαυμάσατε, λατρεύσατε καὶ κλίνετε εὐλαδῶς τὸ γόνυ. Ἴδοῦ ἢ ἀποθέωσις τῆς ὕλης. Ἰδέτε τείνει τὰς χεῖρας ὅπως περιπτύξῃ εἰς τὴν θείαν ἀγκάλῃν της τὴν προσφιλή της Ἑλλάδα, ἀλλ' ἢ Ἑλλάς τῶν χρυσῶν αἰῶνων ἐξηφανίσθη καὶ τῆς περιλήπου θεᾶς, ἀπονεκρούμεναί αἱ χεῖρες καταπίπτουσιν. Δὲν ἔχει χεῖρας, διότι τὸ εἶδωλον ὅπερ ἐμελλον νὰ περιβάλλῃ τὴν ἠφανίσθη. Πλὴν διαμένει τὸ στήθος ἐμπερικλείει τὴν καρδίαν, διαμένει ἢ μορφή ἐμπερικλείουσα τὸ βασίλειον τῶν χαρίτων της.

Ἐνόσω ζῆ ἢ ἀνθρωπότης θὰ λατρεύῃ τὴν προσφιλή θεάν, καὶ ἢ κοίτησις ἀθάνατος ὡς αὕτη θὰ ἀποθανάτιζῃ τὰς ἡρωϊδας της. ὅπως ἀποθανάτισε τὴν Ἑλένην καὶ τὴν Σκυφῶν, τὴν Μήδειαν καὶ τὴν Ἀσπασίαν, τὴν Λαϊῶνα καὶ τὴν Ἰπτατίαν, τὴν Βεατρίκην καὶ τὴν Λάουραν, τὴν Ἰουλιέταν καὶ τὴν Ὀφελίαν, τὴν Κριστέλдан καὶ τὴν Μαργαρίταν.

Διὰ τοῦ θείου ἐρωτος ἐξασφαλίζει τοῦ βίου τὴν ἀειδιότητα ὁ ἔρωσ τὸ ἀρχικὸν στοιχείον τοῦ κόσμου μετὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς γαίας εἶναι ἢ ἀέρας ἢ ἀέρας ἢ ἀέρας πᾶσι τῆς ζωογόνου φύσεως εἶναι ὅπως παῖς κρηνοῦ φιλοπαίγειν τῶν ἡρώδων καὶ ἀνθρώπων, γεννῶν δ' εἰς τὸν ψυχὴν τὸ ἀλλος καὶ τὴν χαρὰν ἀγάπῃ ἐν τούτοις τὴν ψυχὴν ἢ τις ὀδύρεται καὶ κλαίει τιμωρομένη ὑπ' αὐτοῦ, ὅτε δὲ μειδῶ πλησιάζουσα καὶ ἐγκαταλείπουσα αὐτὴν εἰς τοῦ θείου ἐρωτοῦ τὰς περιπέθει, ἀκατανίκητος ἢ δύναμις του, τὴν ἡδύμοτον δὲ τῆς Μούσης λόραν ἠδῶως ἐκρούει τοῦ Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου ἢ χεῖρ ὅπως ἀρκούντων τὴν ἐξουμένην.

H.

ΠΡΟΟΔΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ

Θέλομέν ποτε συγκοινωνήσῃ πρὸς τοὺς πλανήτας;

Ὁ Ἄρης ἐπικοινωνεῖ ἤδη πρὸς τὴν γῆν διὰ τῆς ἐλξεως καὶ τοῦ φωτός. Τὸ διάστημα ὅπερ ἀπέριωσ ἐκτείνεται μεταξὺ τῶν κόσμων δὲν ἀποχωρίζει αὐτοὺς τούναντιον τοὺς συνενόοι. Ἀπαντες οἱ ἀστέρες προσεγγίζουν ἀλλήλους διὰ τῆς ἐλξεως τῆς βαρύτητος, καὶ οὕτως ἢ Ἀφροδίτη, οὕτως ὁ Ἄρης, οὕτως ὁ Ζεὺς πλησιάζουσι τὴν γῆν, καίπερ εἰς διάστημα ἑκατομμυρίων λευγῶν κίλλοι, χωρὶς ὁ πλανήτης ἡμῶν νὰ αἰσθανθῇ τοῦτο καὶ μετατοπισθῇ ἐκ συμπαθείας. Τὸ φῶς ἐπίσης ῥίπτει γέφυραν ἐκ τῆς γῆς εἰς τοὺς οὐρανούς. Οἱ ἀστρονόμοι ἀναλύουσι τὰ δύο ταῦτα εἶδη τῆς συγκοινωνίας. Ὅτι ἐπιζητούμεν νῦν, καὶ ὅπερ θέλει ποτε ἀνευρεθῇ, εἶνε τὸ λεπτότερον τῆς συγκοινωνίας μέσον, μέσον μᾶλλον ἀνθρώπινον.

Ἡ ἰδέα εἶναι πιθανωτέρα ἐκείνης ἢν εἶχον ἄλλοτε περὶ Τηλεφώνου.

Ἡ ἰδέα καθ' ἑαυτὴν δὲν εἶναι ποσῶς ἀποπος, καὶ εἶναι ἰσως ὀλιγώτερον τολμηροτέρου τῆς τοῦ τηλεφώνου ἢ τοῦ φωνογράφου, τοῦ φωτοφώνου, ἢ τοῦ κινητογράφου. Πρῶτάνθη τὸ πρῶτον διὰ τὴν Σελήνην. Τρίγωνον σημειούμενον διὰ φω-

τεινῶν γραμμῶν ἐπὶ τῆς σεληνιακῆς ἐπιφανείας, μὲ μήκος ἐκάστης πλευρᾶς αὐτοῦ ἀπὸ 13 μέχρι 16 χιλιάδων πήχεων ἤθελεν εἰσθαῖ ὁρατὸν ἐντεῦθεν τῇ βοηθείᾳ τῶν τηλεσκοπίων μας. Παρατηροῦμεν λεπτομερείας πολλῶν ἐλάσσονας—πρὸς στιγμὴν, τὴν παράδοξον τοπογραφικὴν μόρφωσιν τὴν παρατηρούμενην εἰς τὸν σεληνιακὸν κύκλον τοῦ Πλάτωνος.

Ἐκ τούτου ἐπιταί ὅτι τρίγωνον, τετράγωνον ἢ κύκλος τῶν προλεχθεισῶν διαστάσεων, κατασκευάζομενος ὑφ' ἡμῶν ἐπὶ ἀναπηπταμένου πεδίου διὰ φωτεινῶν σημείων, ἀντανεκλώμενος ἐν καιρῷ ἡμέρας διὰ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός καὶ ἀναπτύμενος ἐν καιρῷ νυκτός δι' ἠλεκτρισμοῦ, θέλει εἰσθαῖ ὁρατός εἰς τοὺς ἀστρονόμους τῆς σελήνης, ἐάν ὑπάρχωσιν ἐκεῖ τοιοῦτοι, καὶ ἐάν ἔχωσιν ὀπτικά ἐργαλεῖα τέλεια, ὡς τὰ ἡμέτερα.

Ἡ λογικὴ συνέπειρα εἶναι ἀπλουστατῆ. Ἐάν διεκρίνομεν ἐπὶ τῆς σελήνης τελείως κατασκευασμένον τρίγωνον, ἢ ἠέλομέν πως περιπελεθῇ, ἢ ἠέλομεν δυσπιστήσῃ εἰς ὅτι ἐβλέπομεν θὰ διηπορώμεν ἐν ὑφ' οἷς συνθήκας εὐρηταῖ διαπεπλασμένος ὁ ἀστὴρ οὗτος, ἢ ὅτι οὐδέποτε νὰ παραχθῇ τοιοῦτον κανονικὸν σχῆμα. Ἀναμφηρίστω ἢ ἠέλομεν ἐν τέλει παραδεχθῇ τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην πιθανότητα, ἀλλ' ἐάν ἐβλέπομεν αἴφνης τὸ τρίγωνον μεταβαλλόμενον εἰς τετράγωνον, μήπως δέ τις βραδύτερον ἀντικαθιστώμενον διὰ κύκλου, ἢ ἠέλομεν λογικῶς παραδεχθῇ, ὅτι νοητικὸν ἀποτέλεσμα προϋποθέθησιν νοητικὸν αἶτιον, καὶ θὰ συνεπειροῦμεν δικαίως, ὅτι σχήματα τοιαῦτα ἀποκαλύπτουσι ἀναντιρρήτως τὴν παρουσίαν γεωμέτρου ἐπὶ τοῦ γείτονος κόσμου.

Ἡ σελήνη συγκοινωνεῖ ἡμῶν ἀλλὰ εἶναι νεκρά.

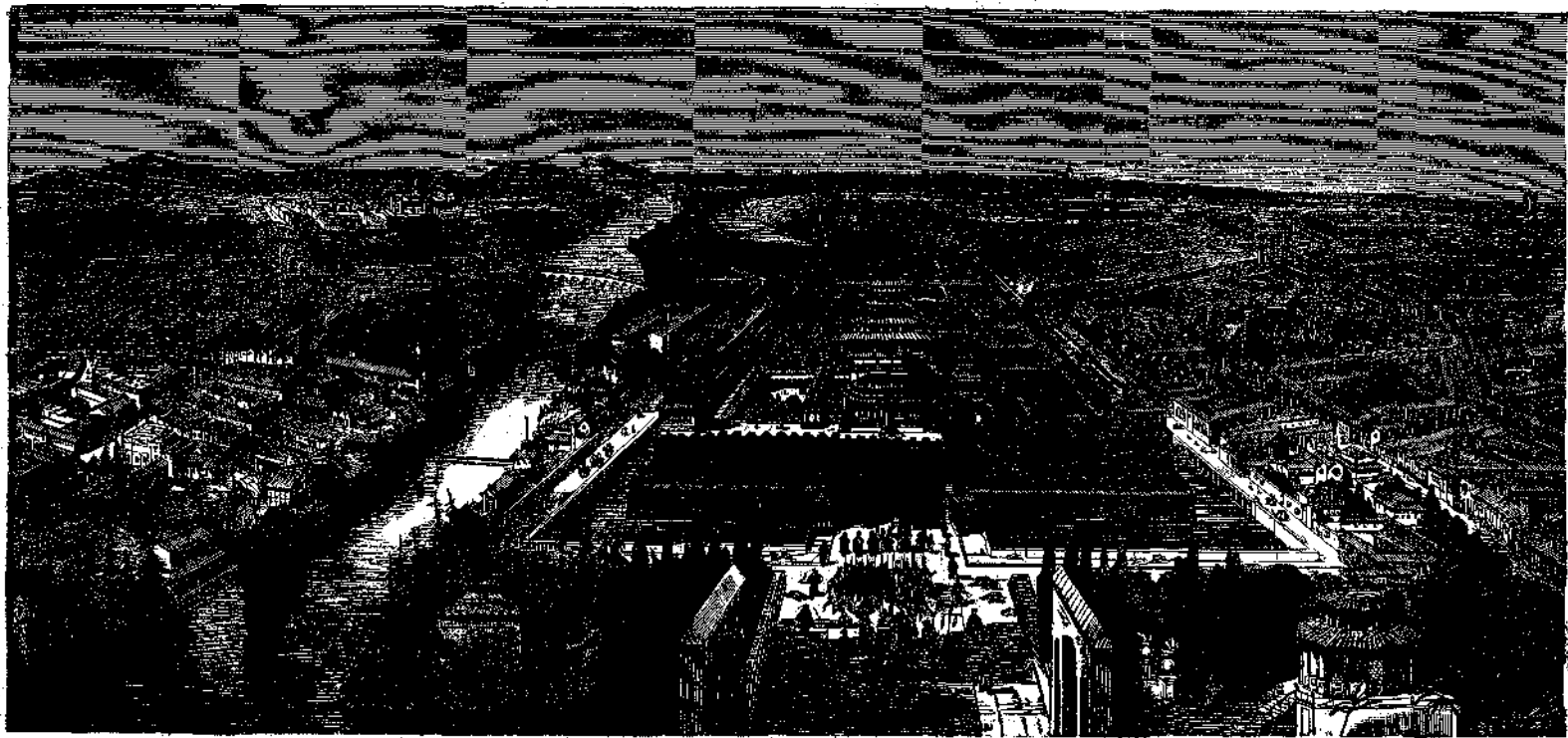
Ἄλλ' ἢ ψυχρά καὶ νεκρά ὅπως τοῦ ὑπώχρου δορυφόρου μας, δὲν ἐνεθάρρυνε τὴν πραγματώσιν τοῦ σχεδίου, καὶ ἢ φαντασία ἐσπευσε νὰ μεταπηδῇ εἰς ἄλλον ἀστέρα, τὸν πλανήτην Ἄρην, ὅστις τῇ ἀληθείᾳ, οὐδέποτε μὲν πλησιάζει πρὸς ἡμᾶς ὀλιγώτερον τῶν 34 ἑκατομμυρίων μιλίων, ἀλλ' εἶναι ἢ καλλίτερον γνωστὴ ἀπασῶν τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς χωρῶν, καὶ παρρυσιάζει τοσαῦτα σημεῖα ἡμιότιτος πρὸς τὸν ἡμέτερον κόσμον, ὅστε δὲν θὰ ἠσθανόμεθα ἑαυτοὺς καὶ τόσον ἐξοριστούς ἐάν ἀναλαμβάνοντες τὴν οἰκίακὴν ἀποσκευὴν μας διεπειρωώμεθα ἐκεῖσε.

Ἡ ὄψις τοῦ Ἄρεως παρηγορεῖ πράγματι ἡμᾶς, διὰ τὴν τῆς σελήνης ἀδυνατον συγκοινωνίαν. Νομίζει τις θαδόντι ὅτι εὐρίσκεται ἐπὶ γήινης τινὸς χώρας. Ἡπειροὶ, βάλαισαι νῆσοι, παραλίαι, χερσονήσοι, ἀκρωτήρια, κόλποι, λίμναι, νέφη βροχαῖ, πλημμύραι, χιόνες, ἐποχαί τοῦ ἔτους, χειμῶν καὶ θέρος, ἔαρ καὶ φθινόπωρον, ἡμέραι καὶ νύκτες, πρωαίαι καὶ ἐσπεραί πάντα ταῦτα ὑπάρχουσιν ἐπ' αὐτοῦ καὶ διαδέχονται ἀλλήλα ἀκριβῶς ὁμοίως ὡς ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ ἔτη ἐκεῖ εἰσὶ μακρότερα, διότι διαρκεῖσι 687 ἡμέρας, ἀλλ' ἢ τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους σφοδρότης εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν ἡμετέραν, καθόσον ἢ κλίσις τοῦ ἀξονος τοῦ Ἄρεως εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν τοῦ ἀξονος τῆς γῆς.

Αἱ ἡμέραι ἐπίσης ἐκεῖ εἰσὶν ὀλίγον μακρότεροι, ἀφ' οὗ ἢ ἡμερησία περιστροφή τοῦ κόσμου τούτου συμπληροῦται ἐντός 24 ὥρων 37' καὶ 23". Ἡ διαφορά δὲν εἶνε μεγάλη. σημειωτέον δ' ὅτι οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι μετὰ τῆς μεγίστης ἐξηκριβῶθησαν ἀκριβείας, μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ 1/10 τοῦ δευτερολέπτου.

Οἱ ἐπὶ τοῦ Ἄρεως κάτοικοι.

Ὅταν ἐν νυκτὶ μαγευτικῇ ὑπ' οὐρανὸν ἀστερόενη ἐξετάζωμεν τὸν κόσμον τοῦτον διὰ τηλεσκοπίου, βλέποντες τὰς πολικάς ἐκείνας χιόνας αἰτίνες διαλύονται ἐν καιρῷ θέρους, τὰς ἡπείρους ἐκείνας εὐκρινῶς καθορίζομενας, τὰς μεσογείους θαλάσσας του μετὰ τῶν μεγάλων τῶν κόλπων, τὸν τέρποντα τοῦτον καὶ ποικίλλοντα γεωγραφικὸν σχηματισμόν, δὲν δύναμεθα νὰ συγκρατήσωμεν ἑαυτοὺς καὶ μὴ ἐρωτήσωμεν, ἐν ὅτι ἡλιος ὁ φωτίζων τὸν κόσμον τοῦτον, ὡς ὁ ἡμέτερος, δὲν ρί-

Η ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΗ

ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ

πη τὰς ἀκτίνας του ἐπ' οὐδενός ζῶντος ἐκεῖ, ἐν οἱ ὄμβροι αὐτοῦ δὲν καθιστῶσι τι εὐφορον, ἐν ἢ ἀτμόσφαιρα ἐκείνη δὲν ἀναπνήγεται ὑπὸ ζώσης τίνος ὑπάρξεως, καὶ ἐν ὃ κόσμος οὗτος τοῦ Ἄρεως, ὅστις περιστρέφεται μετὰ τοσαύτης ταχύτητος ἐν τῷ διαστήματι ἦναι μόνον ὡς σιδηροδρομικὴ ἀμαξοστοιχία ταξιδεύουσα κενὴ ἀνευ ἐπιβατῶν ἀνευ ἀποσκευῶν.

Ἐυνόητον τότε, ὅτι δὲν νὰ ἐφαρμόσωμεν τὴν διὰ τὴν Σελήνην ἀρχικῶς προταθεῖσαν ἰδέαν, εἰς τὸν πλανήτην Ἄρην. Ἡ ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασις τοῦ κόσμου τούτου εἶναι τοιαύτη ὅστε, καίτοι εἶναι πολλῶν μίλων ἐκείνης τῆς Σελήνης, ἐν τούτοις, ὅπταν ὁ Ἄρης εὐρηταῖ πλησιέστατα ἡμῶν καταφαίνεται οὕσα ἐξήκοντα τρεῖς σμικροτέρα. Οὐχ' ἦτον ἐπιταί ἐκ τούτου, ὅτι τηλεσκοπίον 63 μόνον βαθμῶν μεγενθυτικῆς δυνάμειος ἀποκαλύπτει τὸν Ἄρην μετὰ τὰς διαστάσεις τῆς Σελήνης, ὡς φαίνεται διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ ὅτι μεγεθυντικὴ δύναμις 630 βαθμῶν, παρουσιάζει αὐτὸν μετὰ διάμετρον δεκάκις μεγαλειέτερον τῆς τοῦ δορυφόρου μας δρωμένου διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, καὶ μετὰ ἐπιφανείαν ἑκατοντάκις μεγαλειέτερον.

Πῶς δυνάμεθα νὰ μεταβῶμεν ἐκεῖσε.

Ἄλλ' ἐάν ποτε ἐπιχειρήσωμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν τὸ προταθὲν σχέδιον τῆς μεταξὺ τοῦ κόσμου τούτου καὶ τοῦ ἡμετέρου συγκοινωνίας, τὰ σημεῖα δὲν νὰ ὄσι μεγέθους πολλῶν μεγαλειέτερον. Θὰ κατασκευασθῶσι τρίγωνα, τετράγωνα ἢ κύκλοι μετροῦμενοι οὐχὶ πλέον δι' ὀλίγων χιλιάδων πήχεων, ἀλλ' ἢ ἐκτείνουσι ἐφ' ἑκατοντάδας μιλίων, καὶ τοῦτο πάντοτε ἐπὶ ταῖς ὑποθέσει, πρῶτον, ὅτι ὁ Ἄρης κατοικεῖται, δεύτερον ὅτι οἱ κάτοικοι του ἔχουσι γνώσεις τῆς ἀστρονομίας, τρίτον ὅτι ἔχουσι ὀπτικά ὄργανα ἰκανῆς δυνάμειος καὶ τέταρτον ὅτι ἐξετάζουσιν ἐπιμελῶς τὸν πλανήτην ἡμῶν.

Μὴ λησμονώμεν, ὅτι ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς προόδου, τὸ ἀδύνατον τῆς χθὲς καθίσταται πραγματικότης τῆς αὔριον. Ἡ μέθοδος τῆς διαστρίου συγκοινωνίας, ἐν ποτε ἀνακαλυφθῇ τοιαύτη, δὲν θὰ ἠμοιάζῃ ἰσως ἐκείνην περὶ ἢς ἀνωτέρω ποιούμεθα λόγον.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ χρησιμοποιηθῇ ὁ μεταξὺ τῶν ἀστέρων μαγνητισμὸς

Αἱ ταλαντώσεις τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἢ μαγνητικῆς ἐντασις, ἢ κλίσις καὶ ἀπόκλισις, καὶ τὰ βόρεια σέλαα (aurorae boreales) ἀποδίδονται εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ ἡλίου κηλίδας καὶ ἐκρήξις. Πᾶν μέγα ἡλιακὸν φαινόμενον ἔχει τὸν ἀντίκυτον του ἐν ταῖς ἐκδηλώσει τοῦ γήινου μαγνητισμοῦ, παρὰ τὰ 91,430,000 μίλια ἀτὰν ἀποχωρίζουσι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Ἐνυπάρχει ἐν τούτῳ ἔννοια, ἢ δὲν νὰ μὴ παρίδωμεν ἐν ταῖς σκέψει μας. Ἀγνοοῦμεν λοιπὸν ἐντελῶς τὴν φύσιν τοῦ ἀστρικοῦ μαγνητισμοῦ. Διὰ τῆς θύρας ταύτης δυνατόν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς πρόσοδον ἀκαταλόγηστον καὶ πλήρη ἐκπλήξεων. Μὴ κλείσωμεν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ σφαῖρα τῶν ἡμετέρων ἰδεῶν θέλει αὐξήσει διὰ τῆς προόδου τῆς ἐπιστήμης.

Βεβαίως τὸ πρόβλημα τῆς διαστρίου συγκοινωνίας δὲν θέλει λυθῇ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ἑκατονταετηρίδες δ' ἀναμφιβόλως θέλουσι παρέλθῃ πρὶν ἢ οἱ ἄνθρωποι σκεφθῶσι περὶ αὐτοῦ ὡς ἐφικτὸν.

Ἄλλ' ἰσως ἐπιτευχθῇ ἡμέραν τινα διὰ νέας καὶ ἀπροδοκῆτου ἀνακαλύψεως. Αὕτη ἢ ἰδέα τῆς ἀνακαλύψεως τῆς χημικῆς συστάσεως τῶν ἀστέρων ἠθεωρήθη οὐτάπια ὑπὸ τοῦ Αὐγουστοῦ Comte καὶ ἄλλων μεγάλων νοῶν ὀλίγα ἔτη μόνον πρότερον, ὅπότε ἢ ἀνάλυσις τοῦ φάσματος (spectrum) αἰφηνδίως ἠνάγκασε τὴν ἀνακάλυψιν ταύτην νὰ καταπίσῃ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἰσταμέθα νῦν εἰς τὸν οὐδὸν τῆς γνώσεως τοῦ σύμπαντος!

Γούλης.

ΗΧΩ

Η ΜΟΝΟΕΤΗΣ ΣΥΜΒΙΒΑΣΙΣ.

Σοβαρὰν καὶ περιέργον διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τῆς εἰδησιν ἀναγράφει ἢ Ἐπιθεώρησις τοῦ Λονδίνου (Fortnightly Review), ἣτις θ' ἀνασῶσῃ τὴν οἰκουμένην καὶ θὰ διεγείρῃ

άναντηρήτως τήν ζηλοτυπίαν τῶν ἀντικαλῶν αὐτῶν Ἀμερικανῶν.

Σφοδρῶς τις δημοσιογράφος ἄγγλος, ὁ κ. W. Donisthorpe οὕτως τὸ ὄνομα θὰ καταστῇ ἀντικείμενον συζητήσεων, ἐν τινι μεγάλῳ αὐτοῦ ἐπιστημονικῷ φιλοσοφικῷ καὶ ἠθικοπολιτικῷ ὑπομνήματι, προτείνει νέον εἶδος γάμου, διὰ μισθώσεως.

Γάμος διὰ μισθώσεως; Ἀκατανόητον βεβαίως καὶ ἀνιματωδὲς πρᾶγμα.

Ἐν τούτοις ὁ Κύριος οὗτος ἀναγράφων ἐν λεπτομερείᾳ καὶ ἐν τῇ φλεγματικῇ αὐτοῦ ψυχρότητι τὰ ἐκ τοῦ συνήθους γάμου προερχόμενα κακὰ τῇ ἀνθρωπότητι ἐν γενεῖ, καταλήγει εἰς τὴν θεραπείαν αὐτῶν διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ καταθληπτικῷ ἰσχυρότος νόμου καὶ ἐθίμου, καθ' ὃν ἐπιβάλλεται εἰς δύο ἄτομα νὰ ἀποτελειώσῃσι τὸν βίον τῶν ἡμῶν ἐν ταῖς μάλλον ἀποτροπαίαις συνθήκαις καὶ οὐδαίαις!

Καὶ τί νομίζετε προτείνει πρὸς θεραπείαν τοῦ ἀναγκαίου τούτου κακοῦ ὁ νέος οὗτος εὐεργέτης τῆς ἀνθρωπότητος;

Ἀπ' ἡν μοροετῇ συμβῶσιν! Θεωρουμένης ἀκέρου πάσης μακροτέρας τριαύτης καὶ τιμωρουμένων τῶν παραβατῶν! Ἄς ἴδωμεν τί θ' ἀπαντήσωσιν οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ αἱ γυναῖκες.

Ο ΒΙΣΜΑΡΚ ΠΑΛΑΙΩΝ

Ὁ Βίσμαρκ πρὸς τινὰ στενὸν τοῦ φίλου ἐσχάτως εἶπεν.

— Δὲν ἠσύχασα ἀκομή, φίλε μου, ἐπάλαισα, παλαιῶ, καὶ θὰ παλαιῶ πάντοτε μέχρι τῆς τελευταίας πνοῆς μου. Καὶ δὲν παλαιῶ τόνον πρὸς τοὺς γνωστοὺς καὶ φανεροὺς ἐχθρούς μου. ὅσα πρὸς τοὺς ἀγνώστους καὶ κρυφίους.

Ἔχει δικαίον ὁ πολυμήχανος σιδηρὸς ἀνῆρ.

Ἐνθυμούμεθα σχετικὸν τι χαρακτηριστικὸν ἐπιπέδιον τοῦ βίου του. Μετὰ τὸν πόλεμον τῶν Δουκάτων, τὴν παραμονὴν τῆς κεραυνόβουλου ἐστρατείας τοῦ 1866, κατηγορηθῆς ὑπὸ τινῶν μὲν ὡς πρᾶλλός, ὑπὸ ἑτέρων ὡς προδότης, καὶ ὑπ' ἄλλων ὡς ἀκαταλόγητος πεισματορῆς. Ἠναγκάσθη ὡς ἐκ τούτου νὰ διαφανῆσῃ καὶ πρὸς τὸν βασιλεῖα του, ὃν ἠνάγκασε νὰ ὑποχωρήσῃ νὰ κωφεύσῃ πρὸς τὰς ἀποδοκιμασίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ τὰς ἀρὰς καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς τοῦ λαοῦ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸ γενικὸν στρατόπεδον ὡς φυγάς, ὁποῦθεν μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐπέστρεψε νικητὴς καὶ τροπαίουχος.

Ἐὰν ἤττασο εἰς τὴν Σαδόβαν, τί θὰ ἐκάμνεις; ἠρώτηθη ὑπὸ τινος στενοῦ τοῦ φίλου.

— Θα ἀνετίνασον τὸν ἐγκέφαλον! ἀπεκρίθη.

Καὶ ὄντως, παλαιῶν ὁ τρομερὸς οὗτος παίκτης, διεκινδύνευε τὸ πᾶν, τὴν μοναρχίαν, τὴν πατρίδα του καὶ τὴν κεφαλὴν του.

ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΑ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Πολλάκις οἱ μεγάλοι ἄνδρες παρεγνωρίσθησαν καὶ ἐξητυλείσθησαν. Ὁ Βίκτωρ Οὐγγῶ, μολοντι πασιγνώστος καὶ παγκοσμίου φήμης, ἐν τούτοις καὶ αὐτὸς ἐπαθε ποτε ταιαύτας ταπεινώσεις.

Παρακληθεῖς ποτε παρὰ τινος διαβάτου, καθ' ὅδον, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς διὰ τὴν καταγραφὴν τοῦ υἱοῦ του, συγκατένευσε καὶ προσῆλθε μετὰ τινος ἑτέρου μάρτυρος, μικροῦ παντοκόλου.

Ὁ ληξιαρχὸς τὸν ἐρωτᾷ.

— Πῶς ὀνομάζεσθε;

— Βίκτωρ Οὐγγῶ.

— Τί ἡλικίαν ἔχετε;

— Πεντήκοντα ὀκτώ.

— Τὸ ἐπάγγελμά σας;

— Συγγραφεὺς.

— Καλῶς, περιμένετε καὶ σεῖς; ἐρωτᾷ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν παντοκόλου.

— Μαρτίνος, παντοκόλος.

— Ἄ! σεῖς εἰσθε; κύριε Μαρτίνε. Ὅριστε, καθίσατε τῷ λέγει, εὐθύμως, προσφίρων ἐν τ' αὐτῷ κάθισμα.

Ὁ δὲ Οὐγγῶ ἐκπληκτος, ἵστατο ὀρθιος, ἀναμένων τὴν ἀπόλυσίν του.

Εὐρισκόμενος δ' ἡμέραν τινα ἐν τῇ ἀγορᾷ, τὸν ἐρωτᾷ μία κρεοπώλης δημοσίαι, ἐκλαβοῦσα αὐτὸν διὰ ζωέμπορον. — Ἐσφαξες τὰ βοδία, Κύριε Μαρῆ;

Φρέν

ΑΝΑΤΙΝΑΞΟΝ ΑΥΘΗΝ

Ἐν Σέβρῃ, προαστείῳ τῶν Παρισίων, ἔζη ὁ Πέτρος Βαρλέ, πτωχὸς ἐργατικὸς, μετὰ τῆς συζύγου του Ἰωάννας καὶ τῶν τριῶν τέκνων του. Ἐπιμελὴς ὦν καὶ ἐγκρατὴς, κατώρθωσε δι' ἐργασίας ἐπιπόνου νὰ ἐξοικονομήσῃ ποσὸν τι χρημάτων καὶ ἀγοράσῃ τὸ μικρὸν οἶκον, ἐν ᾧ πρότερον ἐπιμισθώσαι δέμενε. Ἦτο οἰκοδομὴ λιθόκτιστος καὶ διὰ κεράμων ἰστεγασμένη, περιεκυκλούτο ὑπ' ὕψηλῶν θάμνων καὶ ἐκαλύπτετο ὑπὸ κληματίτιδος. Προσείλυε δὲ πάντοτε τὸ βλέμμα τοῦ διερχομένου τὴν γέφυραν τῆς Σέβρης.

Ὅτε τὸ κτήμα ἠγοράσθη, ὁ οἶκος ἠγαγεν ἑορτὴν πρὸς πανηγυρισμὸν τοῦ ἐπισήμου τῆς ἡμέρας, εἰς οὐδὲν ὃ' ἰλογίσαστο ὁ Πέτρος τὴν ἐξαιρετικὴν δαπάνην τῆς φιλοξενήσεως τῶν πολλῶν φίλων του.

Καὶ ταῦτα ἐγένοντο κατὰ τὸ ἔτος 1870, ὅτε ἐξερράγη ὁ πρὸς τὴν Γερμανίαν πόλεμος. Ὁ Πέτρος τότε ἐκλήθη εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ. Ἦτο στρατιώτης πλακίος, ἀνήκων ἤδη εἰς τὴν ἐφεδρείαν. Σκοπευτὴς ἀριστος διεκρίθη ἄλλοτε διὰ τὴν ἐπιδειξίοντα καὶ εὐθυσίαν μεθ' ἧς πάντοτε ἐβαλλε τοῦ σκοποῦ διὰ σφαιράς τηλεβόλου.

Ἡ Σέβρῃ ἐπιπτεν ἤδη εἰς χεῖρας τῶν Γερμανῶν, ἐνῶ τὰ Γαλλικὰ τηλεβόλα ἐξέπεμπον φονικὸν κατ' αὐτῶν πῦρ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου Βαλεριανοῦ οὐρῶματος. Ὁ Πέτρος Βαρλέ, πυροβολητὴς ἐπὶ τοῦ οὐρῶματος τούτου, ἵστατο παρὰ τὸ τηλεβόλον του ὅτε, ὁ στρατηγὸς Νόελ, προσελθὼν διηύθυνε τὸ στρατιωτικὸν τηλεσκοπίον του πρὸς τὴν γέφυραν τῆς Σέβρης.

— Πυροβολητᾶ! εἶπε τραχέως χωρὶς νὰ προβλέψῃ πρὸς τὸν Πέτρον.

— Διατάξαστε, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, χαιρετῶν μετὰ σεβασμοῦ.

— Βλέπεις τὴν γέφυραν τῆς Σέβρης, πέραν ἐκεῖ;

— Τὴν διακρίνω, στρατηγέ μου, πολὺ καλῶς.

— Καὶ τὴν μικρὰν ἐκείνην οἰκίαν, ἐκεῖ πρὸς τὰ ἀριστερὰ, ἐντὸς λόγμου θαμνώδους;

Ὁ Πέτρος ὠχρίασε.

— Τὴν βλέπω, στρατηγέ μου.

— Εἶναι φωνεῖ Πρώσων. Ἀνατίναξον αὐτὴν . . .

Ὁ Πέτρος κατέστη ὠχρότερος, καὶ τοι δὲ ψυχρὸς ἀνεμὸς ἐπνεεν, οἱ δ' ἀξιωματικοὶ ἔτρεμον ἐντὸς τῶν μεγάλων αὐτῶν στρατιωτ. μανδῶν, ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ παχείας σταγόνας ἰδρώτος, κρεμαμέναις ἀπὸ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἄλλ' οὐδεὶς παρετήρησε τὴν ταραχὴν τοῦ πυροβολητοῦ.

Ἐκάνονισ ἐπιμελῶς τὸ τηλεβόλον του, ἐσκόπευσε μετὰ προσοχῆς, ἐπυροβόλησεν, καὶ ἡ μικρὰ οἰκία ἀνετίναχθη ἐν τῷ ἅμα εἰς τὸν αἶρα.

Οἱ ἀξιωματικοὶ διὰ τῶν τηλεσκοπίων τῶν παρετήρησαν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς βολῆς μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ καπνοῦ.

— Εὐγε! πυροβολητᾶ, πολὺ ὠραῖα! ἐσκόπευσες, πολὺ ὠραῖα ἀνεφώνησεν ὁ στρατηγός, μετὰ μειδιάματος προσβλέπων πρὸς τὸν Πέτρον.

Ὁ οἰκίσκος δὲν θὰ ἦτο καὶ τόσον στερεὸς. Κατίπεσε μέγχι θεμελίον.

Ἄλλ' ἐξεπλάγη βλέπων μέγχα δάκρυα διαλειθόμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ πυροβολητοῦ.

— Τί ἔχεις; ἠρώτησε σκαιῶς ὁ στρατηγός.

— Συγγνώμην στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Πέτρος ἀναλαβῶν.

Ἦτο ἰδική μου ἡ οἰκία . . . πᾶν ὅτι εἶχον ἐν τῷ κόσμῳ!

Γ. Α. Ἰωαννίδης.

ΑΟΙΔΟΣ

Μακρὰν τοῦ κόσμου, τὸν μεθ' ποικτικὴ μαγεία ὁ κόσμος δλος δι' αὐτὸν εἰν' οἱ ὠραῖοι στίχοι. Διὰ τὸν αοιδὸν αὐτῆς ἐκτίσ' ἡ Φαντασία ἄυλον οἶκον στερεὸν ὃν δὲν κλονίζ' ἡ τύχη.

Θὰ εἶπετε, «βίος ψυχρὸς καὶ μάταιος. Μωρία τὸ νὰ νομίζης ἡ ζωὴ ὅτι αὐλοῦ εἰν' ἦχοι τερπνοί, καὶ οὐδὲν ἄλλο» ἢ «Ἐνρὰ ἀναίσθησίαι μαστιζοῖ ὄντινα ποτὲ πόνος δὲν κατατρυχεῖ

τῆς πάλης τῆς ζωῆς». Ἀλλὰ πλάνη καὶ ἄδικία εἶναι ἡ κρίσις σας. Αὐτοῦ ἡ Φύσις εἶναι θεῖα. Μὴ κρίνεται ἐν τῇ λογικῇ, τυφλῇ σας ἀσθενείᾳ.

Εἶν' ἐκ σμαράγδου μαγικοῦ τοῦ οἴκου τοῦ οἱ τοῖχοι καὶ ψιθυρίζουν ἐν αὐτοῖς φωναί, «Φίλε ἠσύχεται σκέπτου καὶ ψάλλε. Μυστικὴ ἀπόστολα εὐψύχει!»

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΚΑΒΑΦΗΣ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΣΘΕΝΗΣ

Ὁ ἰατρός (εἰσερχόμενος). Ἐδῶ, Κυρία, ἔχετε ἓνα μικρὸν ἀσθενή;

Ἡ μήτηρ τοῦ ἀσθενοῦς. Μάλιστα, ἰατρέ, ἰδῶ, εἰσέλθετε, εἶναι ὁ μικρὸς υἱός μου. Φανταστῆτε, ἰδού, . . . αὐτὸ τὸ παιδί πάσχει ἔλαινος, δὲν εἰξέρω ἀπὸ τί. Ἀπὸ τοῦ πρῶι, δὲν δύναται νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, ὅλο πίπτει.

Ὁ ἰατρός. Ὅλο πίπτει;

Ἡ μήτηρ. Ναι ἰατρέ μου, ὅλο πίπτει, πίπτει κατὰ γῆς.

Ὁ ἰατρός. Κατὰ γῆς;

Ἡ μήτηρ. Ναι, κατὰ γῆς.

Ὁ ἰατρός. Περιέργων πρᾶγμα. Καὶ τί ἡλικίαν ἔχει;

Ἡ μήτηρ. Τεσσάρων ἐτῶν καὶ ἡμισυ.

Ὁ ἰατρός. Περιέργων (κατ' ἴδιον). Τί διάβολο! Εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν οἱ πόδες εἶναι στερεοί, καὶ πρέπει τις νὰ ἴσταται ὀρθιος . . . Καὶ πῶς συνέβη τούτο, Κυρία;

Ἡ μήτηρ. Καὶ ἐγὼ δὲν ἐννοῶ ποσὸς τούτο, ἰατρέ. Χθὲς τὸ ἑσπέραις ἦτο πολὺ καλὰ καὶ ἔτρεχε εἰς τὰ δωμάτια μὲ μεγάλην ζωηρότητα καὶ δύναμιν, ὡς μικρὸς κύων. Σήμερον τὸ πρῶι, μόλις ἠγέρθη τῆς κλίνης του, κατὰ τὸ σύνθημα, τὸν ἐνέδουσα, τοῦ ἐφόρεσα τὰ ὑποδήματά του, καὶ μόλις τὸν ἀφῆκα εἰς τοὺς πόδας του, πούφ! πίπτει χαμαί!

Ὁ ἰατρός. Θὰ παραπάτησεν ἴσως.

Ἡ μήτηρ. Σταθεῖτε! . . . ἀκούσατε ἰατρέ . . . τὸν ἀνεγείρω ἀμέσως . . . πούφ! πίπτει καὶ ἐκ δευτέρου. Ὅλος ἐκπληκτος τότε ἐγώ, τὸν ἀνεγείρω καὶ πάλιν, ἀλλὰ καὶ πάλιν πίπτει ἐπὶ οἷκ' οὐ συνεχῆς φορές. Ἐν συντομίᾳ, ἰατρέ μου, σὰς ἵπαναλαμβάνω, δὲν ἐννοῶ καὶ ἐγὼ ποσὸς πῶς συμβαίνει τούτο, ἀνευ ἀφορμῆς οὐδεμιᾶς. Ἀπὸ τὴν πρῶαιαν τὸ παιδί μου ὅλο πίπτει καὶ δὲν εἶναι καλὰ. Φανταστῆτε τὴν θέσιν σιν μου, εἶμαι μόνη μου, καὶ τί θὰ εἶπη ὁ σύζυγός σταν θὰ ἐπιστρέψῃ.

Ὁ ἰατρός. Τούτο εἶναι ἀκατανόητον! . . . διαβολικόν! . . . Δύναμαι νὰ ἰδῶ αὐτὸν τὸν μικρόν;

Ἡ μήτηρ. Βεβαίως, ἀμέσως (Ἐξέρχεται καὶ μετ' ὀλίγον ἀναλαμβάνει κρατοῦσα τὸ τέκνον τῆς εἰς τοὺς βραχίονάς τῆς καὶ δακρύουσα. Ὁ πῆς ἔχει ὄψιν ἀνθρωπότητην καὶ πα εἰς ἐκδηλοῦσας ἐξαιρετὸν ὑγείαν. Φέρει λευκὸν πανταλόιον καὶ ἐσθῆτα βοδᾶχου.)

Ὁ ἰατρός. Ἄ! τί ὠραῖον παιδίον! Αὐτὸ φαίνεται

νὰ ἔχη καλὴν ὑγείαν! . . . Θέσατέ το, Κυρία μου, χαμαί, σὰς παρακαλῶ. (Ἡ μήτηρ ἱπακούουσα ἐξαποτιθεῖ τὸ τέκνον τῆς εἰς τοὺς πόδας του καὶ τὸ ἀφίρει, πληρ τούτο πίπτει ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ἰδάφους.)

Ὁ ἰατρός. Ἐγείρατέ το καὶ πράξτε τὸ αὐτὸ, Κυρία. (Ἐπαναλαμβάνεται τὸ αὐτὸ ἄλλὰ καὶ πάλιν πίπτει.)

Ὁ ἰατρός. Ἀκόμη μίαν φοράν. (Καὶ ἐκ τρίτου εἶθεται εἰς τοὺς πόδας του καὶ ἐπακολουθεῖ ἐκ νέου ἡ πτώσις του.)

Ὁ ἰατρός. (σχεπτόμενος) Ἀκατανόητος ἀσθενεῖα! (κατ' ἴδιον) Καίμε τώρα διάγνωσιν μετὰ ἔλπην σου τὴν σοφίαν! (Ἀποτεινόμενος εἶτα πρὸς τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, ὃν ἡ μήτηρ κρατεῖ εἰς τοὺς βραχίονάς του). Εἰπέ μου παιδί μου, πῶς ἔχεις βαθὰ; πῶς πονεῖς;

Ὁ μικρὸς ἀσθενής. Πουθενά.

Ὁ ἰατρός. Σοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι;

Ὁ ἀσθενής. Ὅχι.

Ὁ ἰατρός. Κοιμήθηκες τὴν νύκτα;

Ὁ ἀσθενής. Κοιμήθηκα.

Ὁ ἰατρός. Πεινάς τώρα;

(Ὁ ἀσθενής δὲν ἀπαντᾷ.)

Ὁ ἰατρός. Θέλεις κοκὸ;

Ὁ ἀσθενής. Θέλω.

Ἡ μήτηρ. Δίκα καραμέλες ἔφαγε ἀπὸ τὸ πρῶι.

Ὁ ἰατρός (σοβαρῶς). Πολὺ καλὰ . . . (κατ' ἴδιον).

Τί διάβολο εἶνε τούτο; (Ἐξετάζει τὸν σφυγμὸν του) Καὶ ἐν τούτοις ἔχει ὑγείαν ἐξαιρετὸν!

Ἡ μήτηρ (ἀδημονοῦσα ἐπὶ τῇ ἀνησυχίᾳ τοῦ ἰατροῦ). Ἰατρέ μου, ἂν ἦναι ἀνάγκη νὰ καλέσωμεν καὶ ἄλλον ἰατρὸν νὰ κάμητι συμβούλιον

Ὁ ἰατρός. Μά . . . δη . . . νὰ . . . στα (ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἀσθενῆ). Εἰπέ μου, μικρὲ, (σφίγγων τὸν πόδα του) πονεῖς ἰδῶ;

Ὁ ἀσθενής. Ὅχι.

Ὁ ἰατρός. Ἴνῶσα, Κυρία, τὸ τέκνον σας δὲν εἶναι τόσον καλὰ, δὲν τὸ ἐπροσέξατε ἐγκαίρως, πάσχει ἀπὸ παραλυσίαν, δηλαδή ἀπὸ νόσον, τῆς ὁποίας ἡ διαγνωσις εἶναι δυσκολοτάτη . . . Τώρα, ἂν ἐπιθυμήτε, δύνασθε νὰ καλέσητε καὶ ἄλλους ἰατροὺς.

Ἡ μήτηρ (ὄλωσ ἐκπληκτος). Πῶς; ἀπὸ τί πάσχει ἰατρέ;

Ὁ ἰατρός. Ἀπὸ παρα . . .

Ἡ μήτηρ. Παρα . . .

Ὁ ἰατρός. λυσ . . . i . . . αν.

Ἡ μήτηρ. λυσ . . . i . . . αν. Θεέ μου! (ὀψάνει τὰς χεῖράς τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπογνώσει καὶ τὸ παιδίον τῆς πίπτει κατὰ γῆς προσημνθέν.)

Ὁ ἰατρός. Δυστυχῶς, Κυρία μου, οὕτως ἐχῃ. Ἐντελής παραλυσία τὸν κατὰ μελῶν. Δὲν εἶδατε; δὲν ἠσθάνθη ποσῶς ὅτε τοῦ ἐσφίγγον τὸν πόδα. Ἄλλως τε ἐνύκασθε καὶ μόνη νὰ ἐξετάσητε τούτο εὐκόλως. Ἰδού, ἰδέτε, αἱ σάρκες τοῦ τέκνου σας κατεβλήθησαν ἀπὸ τῆς ἀπολύτου ἀναίσθητικότητος.

(Καὶ ἐν ταῦτῳ ὁ ἰατρός, πλησιάζας τὸν μικρὸν ἀσθενῆ, ἠτοιμάζεται νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πείραμα ἐκ νέου ὅτε ἀνακραξοῖ διὰς ἐκπληκτος):

Ἰατρός. Ἄ! . . . γιὰ νὰ σοῦ πῶ. — Κυρία . . .

μά . . .

(Εἶτα ἐν ἀνακατήσει) Τί λῆς ἀδελφὴ; τί εἶναι αὐτὰ πῶς κάνεις; τί παραλυσίας καὶ ἀνοησίας μοῦ διηγείσαι τὴσιν ὄραν μετὰ τὸ παιδί σου;

Ἡ μήτηρ (ἐντελῶς ἀπεγνωσμένη). Τί; τί; ἰατρέ; ὀμίλει . . . τί εἶναι;

Ὁ ἰατρός. Τί εἶναι; Δὲν βλέπεις; πῶς θέλεις νὰ ἴσταται ὀρθιον τὸ παιδί σου, καὶ νὰ μὴ πίπτῃ χαμαί, ἀφοῦ ἔχει τοὺς δύο πόδας εἰς τὸν ἓνα πόδα τοῦ πανταλονίου του;

Ἄς τὸ καλὸ . . .

(Καὶ φεύγει).

Ρόδς.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν τινι συνεδριάσει τῆς βουλῆς μέλος τι τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀνέκραξε ὅπως φέροι ἰλαρότητα εἰς τὸ συγκληθέν ἀκροατήριον, ὅπερ ἐπὶ πολὺ ἐκράτει ἐν συγκληθείσῃ ῥήτωρ τις τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

— Κλαύσατε ὀφθαλμοί μου!
Καὶ ὄντως πάντες ἐγέλασαν.

Κύριος τις ἰστάμενος ἐν τῷ παραθύρῳ τῆς οἰκίας του, καλεῖ τινα διερχόμενον κάτωθεν αὐτοῦ.

— Εἶσθε δ' κ. Δ; . . . τῷ λέγει.
— Ὅχι, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.
— Εἶσθε, ῥάπτῃς.
— Ἀπατᾶσθε.
— Μεταβαίνετε εἰς τὸ δικαστήριον.
| Ὅχι, εἰς τὸ καφενεῖον.
— Ἄ! ναὶ τὸ βλέπω, πεζῇ βεβαίως.
— Μόνον εἰς τοῦτο ἐπετύχατε.
Καὶ ὁ Κύριος ἀποσύρεται ἐντός.

Ἐσχάτως ἐν τινι θεατρικῇ παραστάσει ἐν Παρισίοις ἠθοποιός τις προκειμένου νὰ ἀνεγείρῃ καὶ μεταφέρει ἔνδον τῆς σκηνῆς τὴν ἐρωμένην του, ἐδυσκολεύετο νὰ πράξῃ τοῦτο ὡς ἐκ τοῦ μικροῦ ἀναστήματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πελωρίου τῆς ὠραιᾶς ἠθοποιού, τὸ δὲ κοινὸν ἠδημόνει, ὅτε ἀπὸ τοῦ ὑπερήφου ἀνυπόμων τις κατεργάρῃς τῷ ἀνακράζει.

— Μωρὲ κουτέ, ἀρπαξέ την καὶ σὲ πάει αὐτή!

Μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως τῶν πνευματιστῶν.
— Καὶ σῆς, ἰατρὲ, ἰδῶ; πιστεύετε λοιπὸν εἰς τὰ πνεύματα καὶ εἰς τὰς κινουμένας τραπέζας;
— Κεὶ πῶς τὸ κατάλαβες τοῦτο; εἰδὼν ἐπίστευον εἰς αὐτά, ἔπρεπε ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα.

Διανομὴς τις τοῦ ταχυδρομείου ἐρωτηθεὶς ἐν διανέμῃ περισσοτέρας ἐμπορικῆς ἢ ἐρωτικῆς ἐπιστολάς, ἀπήντησεν

Ἐκαμα πολλάκις τὴν ἐξῆς στατιστικὴν. Ἐπὶ 500 διανομομένων ἐπιστολῶν αἱ 200 εἶναι ἐρωτικαί, αἱ 150 πολικαί, αἱ 50 ἐμπορικαί, αἱ 40 διάφοραι αἰτήσεις καὶ πληροφοριαί, αἱ 30 συκοφαντικαί, αἱ 20 φιλικαί, αἱ 7 εὐχαριστήριοι, 2 ἀγαθοεργοί, καὶ ἡ 1 τῆς δικαιοσύνης.

— Καὶ πῶς ἐννοεῖς, ὅτι εἶνε τῆς δικαιοσύνης;
— Διότι ἀποτείνεται πρὸς ἐμὲ, καὶ ἔχει μέσα πάντοτε καρμίαν ὄραχμὴν.

Γνώμη ἐνὸς μεταλλευτοῦ. Ἡ κόρη εἶναι χρυσός, ἡ ὑπανδρος γυνὴ ἀργυρός, ἡ χήρα χαλκός καὶ ἡ γραία σκουριά. Ἐγὼ δὲ τὸ πτύον, δι' οὗ τὰς σαρώνω ὄλας

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Εὐχαρίστως γνωστοποιούμεν τοῖς ἡμέτεροις συνδρομηταῖς καὶ τοῖς αἰτοῦσι ἡμῖν πληροφορίας περὶ τῆς καταλλήλου τοποθετήσεως κεφαλαίων ἐν Ἑλλάδι, ὅτι προσφοροτάτη εὐκαιρία παρίσταται νῦν πρὸς ἐπικερδῆ τοποθέτησιν τῶν χρημάτων των, διπλασιασμὸν αὐτῶν ἰδίως, διὰ τῆς ἀγορᾶς οἰκῶν, οἰκοπέδων, ἐνυποθήκων δανείων, ἢ καὶ οἰασδῆποτε ἀγορᾶς, προμηθείας τίτλων κτλ. διότι ταῦτα μὲν εὐρίσκονται εἰς ὑποτίμησιν 30 ο/ο. ὁ δὲ χρυσός εἰς ὑψοῖσιν 40 ο/ο. Δηλαδή κέρδος προφανές 70 ο/ο. Οἱ βουλόμενοι δύνανται ν' ᾤψτανθῶσιν πρὸς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

175. Αἶνιγμα.
Μαθητῆς ἤμην τῶν Ἀποστόλων
Σύνδεσμοι δύο κ' ἄνθη ὠραία
Καὶ μ' ἕνα σῖγμα σ' τὰ τελευταῖα
Ἀποτελοῦσιν ἐμοῦ τὸ δῖλον.

176. Κυδάλισσον.

Θ
α
ω
α

177. Ἐρωτήσεις

1. Διατί τὸ ὠρολόγιον φαίνεται πάντοτε ντροπαλόν;
2. Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐνώνει δύο τινὰ καὶ ἐν τούτοις ἐν μόνον ἐγγίζει;
3. Τί εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν δύνασαι νὰ κρατήσῃς ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, καίτοι εἶναι ἐλαφρὸν ὡς πτίλον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ."

— Α. Κ. Κατούναρ. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν εἰς δελτάριόν μας. —
I. B. Βραβίλλαν. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν, καὶ παρακαλοῦμεν ἐνεργήσατε γραφομένας μας. — Φ. Ρ. Ἀρταν. Παραγγελία σας ἀπεστάλη. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν. Πιστεύομεν ὅτι θὰ εὐχαριστηθῆτε. — Δ. Χ. Σῆρον. Παρ' αὐτῷ ἀνταποκριτοῦ μας θὰ λάβητε ἐπιστολὴν σας. — Ε. Α. Ε. Σάμον. Ἐπιστολὴν σας ἐλάβομεν, ἀπεστείλαμεν ἀπόδειξιν σας εἰς Σῆρον. Ἀναμένομεν ὑποσχεθέντας συνδρομητὰς καὶ θέλετε μᾶς ὑποχρεώσαι. — I. P. Σῆρον. Στερούμεθα ἐπιστολῆς σας καὶ ἀνησυχοῦμεν. Παρακαλοῦμεν ἀπαντήσατε ταχέως εἰς γραφομένας μας. — Α. Ν. Β. Μερσίαν. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, συνδρομητῆς ἐνεγράφη. ταχυδρομικῶς σᾶς ἀπεστείλαμεν τίσσaras χρυσοδέτους τόμους, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. — Α. Κ. Γ. Κωρ|πολιν. Ἐπιστολὴ δελτάριον καὶ εἰκοσι φράγκα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. — Δ. Α. Δαρδαρέλλια. Προχθὲς σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς, καὶ σᾶς ἀπεστείλαμεν τὸν Α' καὶ Β', τόμον τῆς Φύσεως χρυσοδέτους. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν σας. — Κ. Φ. Κ. Ἀλεξάνδρειαν. Ἐπιστολὴ μετὰ πονηματίου ἐλήφθησαν. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν. — Κ. Π. Θ. Πάτρας. Βιογραφίαν Παρασκευοπούλου σᾶς ἀπεστείλαμεν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν. — Α. Π. Σῆρον. Παρακαλοῦμεν ἐπιταχύνετε ἀποστολὴν χρημάτων καὶ μᾶς ὑποχρεώσαι. — Π. Μ. Δευκωσίαν. Ἐπιστολὴ καὶ δελτάριον ἐλήφθησαν. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν ὁμῖν ἔκτενω. — Γ. Σ. Πάτρας. Ἐπιστολὴ καὶ ἀντίτιμον φυλλαδίων δρ. 30 ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Εἰς φίλον ἐγράψαμεν τὰ δόντα ὡς γράφετε. — Θ. Κ. Σεβαστοπόλιν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη, παραγγελία σας ἀπεστάλη καὶ σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς. — Α. Κ. Κάϊρον. Ἐλάβομεν ἐπιστολὴν σας καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰ ἐν αὐτῇ γραφομένας σας, ἐλπίζομεν ὅτι θέλετε ἐνεργήσαι μετὰ ζήλου καὶ ἀναμένομεν ἐμβαθμὰ σας. — Δ. Ν. Σ. Σῆρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη ἀπόδειξιν μετ' ἀριθμ. Λαχείου σας λαμβάνετε ἐν παρόντι φύλλῳ.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ἐν ἰδιαίτερω τεύχει
ἡ βιογραφία τῆς ἑλληνίδος καλλιτέχνιδος
ΕΥΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

ἐν ἡ μετ' ἀκριβείας καὶ ἀπαραμίλλου χάριτος καὶ λεπτομερείας ἀναγράφονται τὰ τοῦ πολυδαίδαλου βίου τῆς ἐξόχου πρωταγωνιστρίας καὶ μοναδικῆς ἠθοποιού μας ἀπὸ τῆς γενετῆς της μέχρι τῶν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου Παραδείσου θριαμβῶν της.

Πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 30

ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν, τῷ Πρακτορεῖῳ τῶν Ἐφημερίδων, τῷ Κιοσκιῷ τῆς Πλατείας Συντάγματος κτλ.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ διώροφος μονοκατοικία ἐν τῇ συνοικίᾳ Νεαπόλεως, περιέχουσα 9 δωμάτια, ὑδρᾶς ἄφθονον, καὶ ὄλα τ' ἐκπαιτούμενα, καίτοι δὲ εἰς θέσιν εὐάερρον καὶ ἔχει θέαν μαγευτικὴν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Ἀρέστη Κωνσταντινίδου, 1892—3040.